

Vier zomergedichten

PIETER LUYKX

1

die zomer wordt al jarenlang steeds mooier,
weer heeft men alles over voor die stem,
die geur, de zachtheid van de huid, het
langzaam voorwaarts gaan, het voelen van
dat prachtig, uitgespaard bewegen, wat alles
wakker maakt – die zomer kan niet meer.

2

hoe hoorbaar ligt het zomers landschap daar, niet
vastgelegd in woorden, want tevergeefs beschrijft
zich zoveel overvloedig licht, soms ziet men zich
verschuiven in een droom, men ziet een kind, zijn
kleine glimlach weegt het licht, voorgoed volmaakt,
en men verzamelt dit, meer is er niet te vragen.

3

niet te genezen valt die zomerdag, het lichte
blozen na de trage nacht, het onbeperkte
spreiden van de liefdeskaart, en later ook
het uitgestrekte ruisen in de bomen, het witte
zonlicht en een vogel, die de vrede zingt,

niet te genezen valt die zomerdag, de rust, de
stilte en de schaduw, wanneer de muze, zachter
dan het leven, het onuitwisbaar sterven draagt.

4

en even maar de lente, de zachtheid in de lucht,
en dan verplaatst het en men ziet de uitgebloeide
bloesem, hoort hoe vogelzang al minder wordt en
men herinnert zich de liefelijkste plekken, waar
licht was opgestaan; nu, in het harde licht, ver-
stevigt zich de schaduw, de dood volgt op de voet.